

N:o 71.

Af herr **P. J. M. Erikson** från Stockholm, om ändring i 20 kap. 8 § ärfdabalken.

Det torde få anses som en nu mera allmänt erkänd grundsats, att ingen till följd af sin öfvertygelse i religionssaker bör förvägras någon af de rättigheter, som tillkomma hvarje oförvitlig medborgare såsom sådan.

Utgående från denna förutsättning, tager jag mig friheten återkomma med en af mig år 1887 väckt motion om ändring af § 8 i kap. 20 ärfdabalken, hvilken motion till följd af Riksdagens upplösning icke blef föremål för behandling af densamma. Jag anser nemligen, att den nämnda paragrafen icke kan i sitt närvarande skick fullt tillämpas utan att orättvisa öfvas mot ett större eller mindre antal svenska medborgare.

I denna paragraf föreskrives nemligen, att »den af annan lära är» icke må vara förmyndare, en föreskrift som uppenbarligen tillkommit i syfte att förhindra, det barn af statskyrkans medlemmar skulle vid föräldrarnes frånfälle af en förmyndare blifva uppfostrade i »annan lära» eller af honom öfvertalas att öfvergå till hvad man kallar »främmande trossamfund». Men mot all fara i sådant afseende finnes det, enligt min mening, full trygghet uti de föreskrifter, som lemnas i så väl § 2 af kap. 22 samma balk som ock uti kongl. förordningen af den 16 november 1869, angående ansvar för den, som söker förmå annan till affall från den evangeliskt-lutherska läran.

Förmynderskap medför visserligen i allmänhet både besvär och ansvar, och kan det sålunda ur viss synpunkt icke anses som något eftersträfvansvärdt; men det är i alla fall ett förtroendeuppdrag, och att af lagen förklaras ovärdig att utöfva sådant, är att blifva stämplad såsom mindre pålitlig.

På grund häraf hoppas jag Riksdagen skall finna rätt och billigt, att de af mig anförda orden ur paragrafen uteslutas; och får jag därför föreslå, att Riksdagen ville för sin del besluta,

att ur § 8 kap. 20 ärfdabalken orden »eller den af annan lära är» skola utgå, så att paragrafen får följande lydelse:

Ej må den vara förmyndare, som litet vetande, gäldbunden, slösare eller barnens vederdeloman är, eller den, som ej fyllt tjugufem år, eller är så gammal och vanför, eller så fattig, att han förmynderskapet ej förestå kan; icke heller utländsk man, eller den som hafver Kronans eller andra sådana medel under händer.

Stockholm den 28 januari 1891.

P. J. M. Erikson.
